

16756

N.M.
FULLERES KÖNYVTÁR
164-67

VÁROSI CICA FALUN

IRTA

SEBŐK ZSIGMOND

MÜHLBECK KÁROLY RAJZAIVAL

BUDAPEST 1903

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA

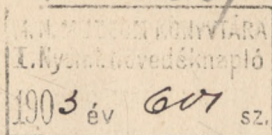
Andrássy-út 10.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

16. 756/164-165

Talán még emlékeznek *Az Én Ujságom* legkisebb olvasói a cica-baba történetére. Nekik írtam: a legkisebbeknek. Jó kedvűen kezdtem megírni a bohó kis cica történetét és a könnyeim peregtek a papirosra, mikor befejeztem. Mikor írni kezdtem azt a bohókás, furcsa történetet, arany csengettyű: édes gyermekkacaj csilingelt körülöttem és mikor befejeztem, csöndes, hallgatag volt az én lakásom. Mikor írni kezdtem, az én szőkehaju, mosolygó kisebbik fiam a lábamnál csúszkált és gügyögve hívogatta a játékbeli macskáját: „Cica, cica!” Mikor befejeztem, eltűnt mellőlem a kedves szőke fej és elhallgatott édes gügyögése . . . Elment, eltávozott örökre a kicsi fiam, vissza sem jön többé soha! Ott szomorkodik a szögletben most is a játékbeli macska s azon tünődik, miért nem szólítgatja már a kis gazdája? Miért nem cseng feléje édes szava: Cica, cica! Nem, nem, szegény cirmos, nem hallod többé soha az ő hívását. Csak én hal-

lom azt. Csak az én fülemben cseng folyton, csak az én szívemben reszket minduntalan kedves hangja: Cica, cica!

. . . Hát mint mondom, talán emlékeznek még a kis olvasók a cica-baba történetére és abban a városi cicára, melylyel a cica-baba Budapesten megismerkedett. Micának hívták azt a cicát. Egy napon így szólt hozzá Vilmácska, az ő kis gazdasszonya.

— Mica, Mica, hallottad? Megyünk falura!

— Én is? — kérdeze a cica.

— Te is, te is! Papáék nem akartak magukkal vinni, de én addig könyörögtem, amíg megígérték, hogy te is velünk utazol.

Mica hiú kis cica volt és bántotta hiúságát, hogy papáék otthon akarták hagyni.

— Nélkülem akartak falura menni? — szólt duruzsolva. — Hát akkor ki dorombolt volna a nagymama lábánál, mikor köt?

Vilmácska nevetett.

— Óh, te érzékeny kis cica! — kiáltotta. — Hanem Mica, te talán nem is örülsz annak, hogy falura megy?

— De igen, örvendek, — felelt Mica, — mert viszontlátom a cica-babát.

— Kit?

— Azt a kis falusi cicát, aki eljött Budapestre meglátogatni Miklóskát.

Vilma ismét nevetett.

— Óh, te oktondi cica! Sok falu van ám és ki tudja, melyik faluban lakik a cica-baba!?

— Bizony én nem tudom, — vallotta meg Mica.

Az egész család útra készülődött, Mica is. Elbúcsú-

zott ismerőseitől, főleg nagyon érzékenyen legjobb pajtásától, Ricától, a házmesterék macskájától.

— Mica! — mondotta Rica, — küldj ám nekem képes levelező-lapot!

— Küldök, Rica, meglátod!

— Aztán vigyázz, hogy a falusi komondorok meg ne tépázzanak!

Kék szalag volt a Mica nyakán és szőre olyan volt, mint a selyem. Azt bizony kár lenne megtépázni.

— Csak lesz annyi műveltség a falusi kutyákban, — mondotta, — hogy nem gorombáskodnak a fővárosi vendéggel!

Végre ütött az indulás órája. Mica ott ült Vilmácska ölében a kocsiban, mely a családot a pályaházba vitte. A pályaházban várakoztak egy darabig és mikor csöngettek, fölszálltak a vonatra.

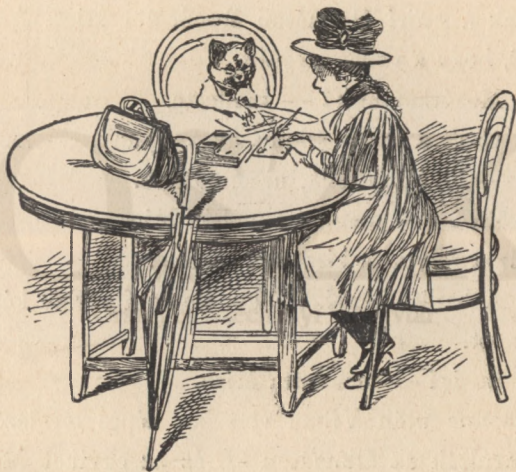
A vonat megindult.

Mica azonnal kényelembe helyezkedett a bársony-ülésen és szundikálni kezdett.

— Hé, álomszuszék! — kiáltotta Vilmácska. — Ne aludjál örökké, hanem nézz ki az ablakon, sok minden szépet lehet ám látni.

Mica ásitott, kinézett az ablakon és a száját bigygyesztette.

- Hol van az a sok szép látnivaló? — kérdezte.
— Nézd azt a szép kis házikót! Olyan kedves!
— Szébbek a budapesti paloták!
— És nézd azokat a csinos szekereket!

Mica nevetett.

— Csinosak? Ojjé! Nincs szebb a budapesti villamos kocsiknál.

— Hát azok a sugár jegenyefák nem tetszenek?

— Nem bizony, mert jobban tetszenek nekem a budapesti utcákon a kis akácfák.

Mica ezzel még egyet ásított, nyújtózkodott és behúnyta a szemét. Ilyen oktan kis cica volt ez a fővárosi cica. Csaknem olyan oktan, mint némely fővárosi gyermek, aki mindent lenéz, ami a vidéken látható.

Csak a győri állomáson ébredt föl Mica. Arra neszelt föl, hogy a vonat megállt.

— Megérkeztünk? — kérdezte.

— Csak a győri állomáson vagyunk, — mondotta Vilma. — Itt kiszállunk, uzsonnálunk.

— Én is! — mondotta mohón Mica.

Vilma folytatta kiszállás közben:

— A barátnőmnek küldök innen Győrből képes levelező-lapot.

— Én is! — mondotta Mica.

Uzsonna után Vilma vett két képes levelező-lapot — ott árulták az állomáson — és az egyiket Micának adta, aki ékes macskakaparással ezt a címet írta rája:

tiSztElT riCa CicÁnaKK

buDapeStenn.

A mint látszik, a Mica nem igen volt tisztában azzal, hol kell kis betűt és hol nagy betűt használni.

Vilmácska és Mica bedobták a képes levelező-lapot a posta-szekrénybe s a csöngetésre a vonatra szálltak.

A vonat gyorsan robogott tovább. Egyszer Vilmácska, amint kinézett az ablakon, fölkiáltott:

— Nini, a mi kis falunk!

Mica fölkapaszkodott az ablakra és kidugta a fejét. Aztán csalódva nézett Vilmára.

— Jaj, de picike ez a falu! — kiáltotta.

— Óh, te oktondi! — nevetett Vilma. — Hiszen ha nagy lenne, akkor város lenne, nem falu. De nézd, milyen kedves! Mennyi fa, mennyi virág, mennyi madár! Azon a kéményen ott gólya fészkel!

Mica megnézte a gólyát, de nem volt megelégedve vele.

— Nagyon hosszú az orra annak a madárnak, — mondotta.

— Nem lehet mindenkinek olyan pisze az orra, mint amilyen a tied. Hopp, Mica, vigyázz, mindjárt beleesik az eső az orrodba!

Mica elkapta a fejét, pedig hát nem esett, csak tréfált Vilmácska.

A vonat megállt és ebben a percben vidám hangok hallatszottak odakünn.

— Vilmácska, hol vagy? Vilmácska, Isten hozott! Eljen Vilmácska! Szállj ki, Vilmácska!

A kis leány örvendezve szállt le a vonatról. Egy sereg kis pajtás várakozott rája a vasútnál: Ilka, Malvin,

Gabi, Feri, Rózsa. Mindegyik megölelte, megcsókolta a kis vendéget.

— Csakhogy itt vagy, Vilmácska! Jaj, be jól fogunk nyaralni! Isten hozott! Isten hozott!

Eközben Mica is leszállt a vonatról. Arcát fintorgatta és kifeszítette a napernyőjét.

— Juj, de napos ez a falusi állomás! — morogta. — Még födele sincs!

Ezzel kémlelve szétnézett.

— Nem látom sehol a cica-babát, — szólt csalódottan. — Azt hittem, itt lesz a cica-baba az állomáson. Miklóska sincs itt. Jaj, de unalmas!

Ezzel kényelmesen tipegve megindult Vilmácska felé.

Ilka meglátta Micát és megkérdezte Vilmától:

— Hát ez a rosszkedvű cica hogy került ide?

— Ez a mi cicánk. Elhoztam magammal a fővárosból. Nem tetszik neki, hogy a falu ilyen kicsi, mert ő azt hitte, hogy nagyobb Budapestnél.

A gyerekek nevettek. Malvin megjegyezte:

— Nagyon csinos cica!

Mica meghallotta a dicséretet és még kényesebben lépegetett. Aztán ezt kiáltotta:

— Hordár!

— Minek a hordár? — kérdeze Vilmácska.

— Minek? — csodálkozott Mica. — Hát hogy a podgyászt a bérkocsira vigye.

— Óh, Mica, itt a falun nincs sem hordár, sem bérkocsi.

— Nincs? Hát talán gyalog megyünk a faluba és mi cipeljük a podgyászt!

— Ne félj, Mica! Nézd, már itt viszik a csomagjainkat!

A podgyászt egy magyarruhás, sarkantyús csizmás legény vitte. A ruhája cifra sujtásos volt, a sarkantyúja csengett, pengett.

Mica kénytelen volt elismerni, hogy ez különb legény akármelyik budapesti hordárnál. Nemsokára előállott egy szép hintó, mely elé négy tüzes ló volt fogva.

— Ez a hintó visz bennünket a faluba, — mondá Vilma. — Ugy-e, Mica, szebb ez a budapesti bérkocsinál?

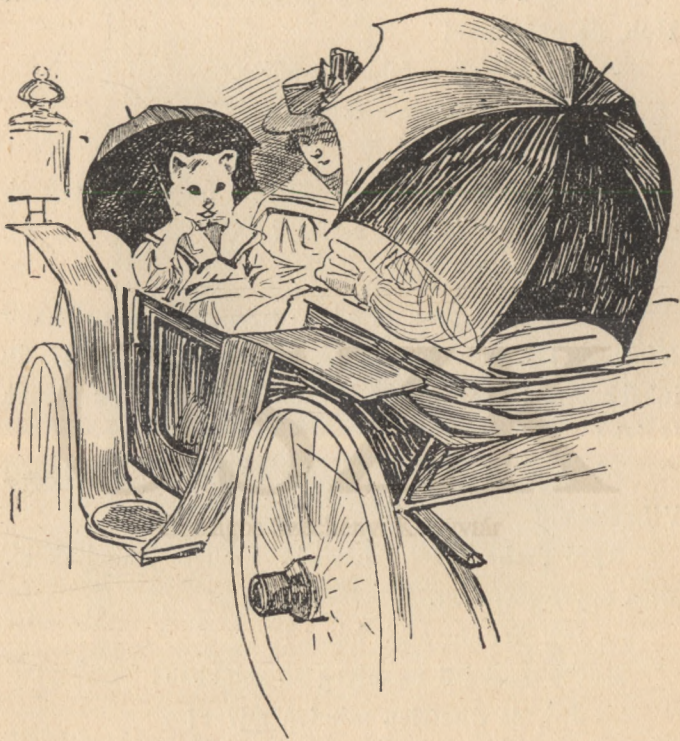
— Szebb.

— Négy lova van, nem kettő.

— Az ám.

Mica kezdett kibékülni a faluval.

A hintó főülésére ült a papa és mama, szembe velük Vilmácska és Mica, aki most is kifeszítette a napernyőjét.

— Viszontlátásra, lányok, fiúk, — kiáltotta Vilma.

— Viszontlátásra!

A négy tüzes ló gyorsan röpitette a hintót és porfelleg kavargott lábuk nyomán. Mica zúgolódott.

— Jaj a szemem! Alig látok, úgy tele van porral.
Huh, de nagy por!

— Hja, Mica, a falusi út poros.

— Hát aszfalt nincs falun?

— Nincs bizony.

— No, az nagyon kellemetlen. Hogy megyünk sétálni, ha nincs a faluban aszfalt?

— Hát csak a porban sétálunk.

— Én nem, prsz, prsz! — tiltakozott és prüszkölt Mica. — Tele van már az orrom, a szájam porral. Én inkább ki sem mozdulok a házból, hogysem ilyen porban járjak!

— Úgy hát otthon maradsz, cicám, — mosolygott Vilmácska.

Apró szalmafedeles házikók mellett haladtak el. Mica egyre zsémbelt.

— Jaj, de csúnya kis házak!

— De muskátli mosolyog az ablakban!

— Jaj, de dísztelen minden udvar!

— De, Mica, fecske fészkel az eresz alatt!

Az egyik küszöbön falusi macska hevert. Mica megrázkódva kiáltotta:

— Huh, de morcos macska!

— De jól megfogja ám az egeret!

Egyszerre egy szép emeletes nyaraló elé értek. Kert fogta körül. A kertben rózsá piroslott. A nyaraló előtt szellős veranda volt. Az erkélyen vadszőlő futott a tetőzetig.

— Ej de szép ház, de csinos kert! — kiáltott Mica.

— Ez a mi nyaralónk, Mica, — mondotta Vilma.

A hintó megállott. A huszár (mert a magyarruhás, sarkantyús csizmás alak urasági huszár volt) leugrott a bakról és lesegítette a hintóban ülőket.

Otthon voltak, — nyári otthonukban.

— Tetszik-e, Mica, a mi nyaralónk? — kérdezte Vilmácska.

— Igen, tetszik, — felelt Mica, — de hol van a villamos?

— Micsoda?

— A villamos kocsí, amelyik a ház előtt elszalad.

— Óh, te bohó, falun nincs villamos!

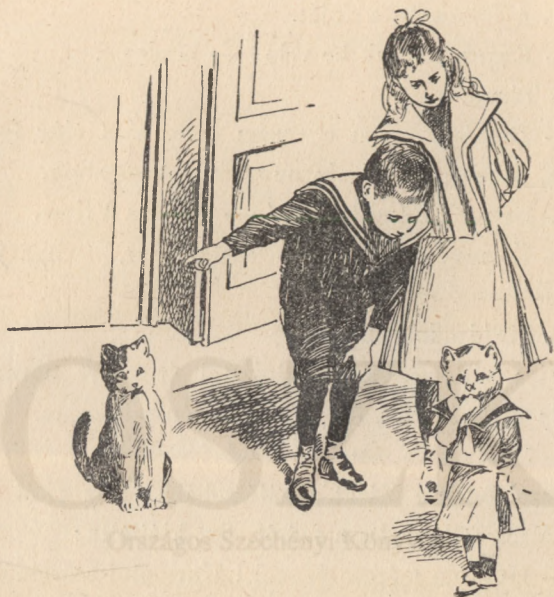
— Kár. De, remélem, van jó puha diván, melyen nyújtózkodni lehet.

— Az van. És a fáskamrában egér is szokott lenni, azokat is megfoghatod.

Mica grimaszt csinált.

— Köszönöm, nem kérek belőle. Ha még művelt budapesti egerek lennének, de ilyen műveletlen falusi egereket! Egye meg a falusi macska!

Mica ezzel kényesen föllépkedett a lépcsőn. A verandán volt egy karosszék, azon párna és a lusta városi cica azonnal fölugrott rája és végigfutott rajta.

Nyugodalma azonban nem volt tartós, Vilmácska mamája, aki már bent volt a hálósobában s onnan jött ki, ezt mondta:

— Ej, kis lányom, milyen jó, hogy elhoztuk a macskát! Képzeld, egeret láttam a hálósobában! Mindjárt bezárjuk oda Micát, hadd fogja meg.

Mica fölemelte a fejét.

— Engem zárnak be vele? — kérdezte.

— Téged.

— Bocsánat, nem egyezem bele. Van elég falusi macska, szívesen megfogja az egeret akármelyik.

— De csak csípd te meg! — biztatta Vilma.

— Összegyűröm a szép szalagomat, — nyávikolt Mica.

— Majd adok másikat.

Mica villámgyors mozdulattal át akart ugrani a veranda mellvédőjén, de Vilma idején megkapta.

— Ohó, cicám, nem oda Buda! Erre a hálószoza!

Ezzel bevitte Micát a hálószozába és az ajtót rája zárta. Mica fölborzolta a szőrét. Ezt kiáltotta:

— Huh, de mérges vagyok! Karmolni szeretnék!

— Ott az egér, karmold meg! — kiáltotta válaszul nevetve Vilma.

Az ám, az egér! Mica végre is belátta, hogy legjobb lesz engedelmeskedni és lesbe állt. Azonban kissé remegett.

— Milyenek a falusi egerek? — gondolta. — Hátha nagyobbak a városiaknál? Hátha torkon csíp!

Cin, cin! egy egérke dugta elő a fejét az éjjeli szekrény mögül. Kicsit cincogott, óvatosan körülnézett, aztán

fölfutott a szekrény márványlapjára. Ennek a szélén volt egy pohár.

Az egérke nem vette észre Micát, de nagyon megrémült ám, mikor a pohár mellől előkukkantva, egyszerre szemtől-szemben látta rettegett ellenfelét.

— Jaj, cin, cin! Jaj!

Az egérke menekült s közben lelökte a szekrénykéről a poharat, amely recsegve darabokra tört a padlón. Mica hallotta a cincogást, zuhanást.

— Juj, ez a falusi egér rettenetes állat lehet! — gondolta. — Szaladj!

Nagy ugrással az ablakban termett és rémülten összekuporodott.

Kívülről vidám kacagás hallatszott, Vilmácska nevetett. Ő ugyanis az ablaknál leste, hogy Mica miképpen bánik el a cincogóval s látván a cica hősiességét, hahotázni kezdett.

— Hahaha, soha ilyet! Az egér kergeti a macskát!

Ebben a percben ért Miklóska a cica-babával a verandára.

— Jó napot, Vilmácska!

— Nini, te vagy, Miklóska? Örvendek, hogy látlak.

— Hol van a Mica cica? A cica-baba látni óhajtja.

Vilma megint nevetett.

— A Mica cica? A hálósobában van, mert egeret vettünk benne észre.

— Megfogta már a Mica?

— Óh, a vitéz Mica éppen most szaladt meg az egér elől. Most is az ablakban kuksol s nem mer leugrani a padlóra, mert fél, hogy megharapja az egér.

Most már Miklóska is nevetett, a cica-baba is. Mica az ablakból savanyu ábrázattal pislogott ki, mint aki jobban szeretne már kívül lenni, mint bent.

— Sok szerencsét, Mica pajti! — kiáltotta a cica-baba.

Aztán Vilmához fordult:

— Bocsássák ki, kérem, ezt a gyámoltalan városi cicát, majd megfogom én az egeret!

— Jól van, cica-baba!

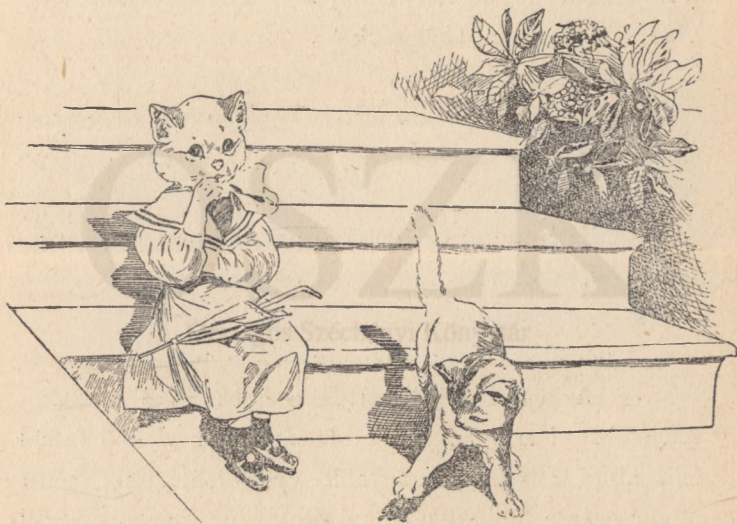
Micát kibocsátották, a cica-baba pedig besiklott az ajtón. Öt perc múlva már megjelent a küszöbön, a foga közt hozván az egeret.

— Derék kis macska vagy, cica-baba! — mondotta Vilmácska. — Mica, szégyeld magadat!

Mica röstelkedett, de aztán foghegyről ezt felelte:

— Én budapesti cica vagyok, nem élek egérhússal. Nekem csirkecomb — a cica-babának jó az egér.

— Bizony jó! — felelt a cica-baba. — Jobb a csirke-combnál, kivált, ha magam fogom. De azért, Isten hozott, Mica!

Mica duzzogott még a cica-babára, hogy úgy megszégyenítette, azért félvállról kérdezte:

— Te is ebben a faluban lakol?

— Ebben.

— No, én nem laknám itt. Csupa kis ház és mekora a por! Brr! Miaú! Jaj, de irigylem Ricát!

— Ki az a Rica?

— Nem láttad Budapesten? Az én fővárosi barát-nőm. Az sem fog ugyan egeret, akár csak én, de azért kitünően érzi magát, akár csak én.

A cica-baba bámult.

— Hát ti nem szeretitek Budapesten az egérpe-csenyét? Hiszen a cica- király asztalán is az a legjobb falat.

— Mi is szeretjük, de csak úgy, ha más fogja meg.

— Kicsoda?

— Az egérfogó.

A cica-baba még jobban csodálkozott.

— Az egérfogóból kértek egeret? Ti akkor nem tudjátok, mi az igazi cica-multság, mi a kitünő falat! Óh, nincs a világon nagyobb gyönyörűségünk, mint mikor egérre lesünk, mikor óvatosan az egérlyuk körül lapulunk, mikor órák hosszat ülünk mozdulatlanul és ugrásra készen várjuk a cincogót . . . Egyszerre kidugja a kis szürke fickó az orrát, aztán megjelenik az egész állatka a hosszú farkincájával . . . Most kell még csak óvatosak lennünk! . . . Ha korábban ugrunk, ha

későbbén ugrunk, felkopik az állunk. Régen megmondta egy bölcs macska: többet észszel, mint erővel! Végre itt a legjobb pillanat! Az egér olyan helyre került, a hol megfoghatom. Akkor látnátok csak engem! Akkorát ugrom, mint a földről fölpattanó labda, úgy repülök, mint a puskából kilőtt golyó. Diadal, diadal! Az egér a köröm között cincog. Azt hiszed, tüstént megfojtom és megeszem? Óh, nem. Jóraivaló cica nem eszi meg azonnal a zsákmányát. Elbocsájtom az egeret s mikor az örvendezve fut a lyuk felé, egy ugrás és megint elcsípem. Tizszer is eleresztem és kipróbálom izmomat, ügyességemet és ravaszságomat. Sajnálom azt, aki nem ismeri az egérfogó játékot. Végre, mikor elég a játékból, a gyomrom is korog, jóízűen megeszem az egereimet. Hajh, de jól esik a pecsenye ilyenkor! Miaú!

Mica hallgatta a cica-baba lelkes elbeszélését s így szólt:

— Így tanultuk ezt mi is a cica-iskolában, de, tudod, cica-baba, röstellünk annyit bujkálni és fáradni egy rongyos egérért. Az csak nektek, falusi cicáknak való.

A cica-baba szánakozóan mosolygott Micán.

— Különben, — mondotta, — én azért jöttem, hogy meghívjalak a cica-bálra.

Ez már jobban érdekelte Micát az egérfogásnál.

— Bál lesz? — kérdezte vigan.

— Igen, hangverseny és bál lesz a te tiszteletedre.

— Hol, mikor?

— Este, a nagyvendéglő háztetején.

— Ott leszek, cica-baba, ott leszek!

— Hát akkor, pá, Mica! Sietek, mert sok a dolgom, én vagyok a főrendező. Este eljövök érted.

A cica-baba elfutott haza, Mica pedig fölkereste Vilmát, aki Miklóskának a kertét mutatta meg.

— Vilmácska!

— Mi ujság, Mica?

— Hangverseny és bál lesz ma este.

— Hol?

— A nagyvendéglő háztetején. Engem is meghívtak.

— És elmegy?

— El bizony. Úgy-e, Vilmácska, a legszebb ruhámat adod rám?

— Igen, a legszebbet.

— Köszönöm, Vilmácska! Meg akarom mutatni ezeknek a falusi miákolóknak, milyen a fővárosi cica! Meglásd, Vilmácska, nem vallasz szégyent velem.

— Remélem is, hogy jobban kiteszesz magadért, mint az egerfogással.

Az este megjött.

Mica izgatott volt. Vilmácska szépen felöltöztette, de a hiu kis cica nem volt megelegedve az öltözetével. Még szebb akart lenni. Egyre zsörtölődött.

— Vilmácska, ez a szalag nem illik a derekamra...

Jaj, Vilma, a vállamra egy csokrot kellene tűzni . . .

Ni, a ruhám milyen gyűrődött! Hamar a vasalót!

Végre beállított a cica-baba.

— Ej, de csinos vagy te, Mica! — mondotta.

— Ugy-e? — szólt Mica kevélyen.

— Mehetünk?

— Gyerünk.

Mentek is, de Mica kétszer is visszafutott Vilmához, hogy igazítsa meg a csokrot a nyakán és a hátán.

A cicák útja akadályokon vitt keresztül. Először egy falon másztak át, azután egy istállón, amelyről egy kocsiszín tetejére kellett ugrani. Mikor ideértek, éppen akkor kapaszkodott föl egy cica-társaság, mely szintén a bálba igyekezett.

Két pörgekalapos, kordován csizmás kandur állt a szín tetején. Azok nagy zajjal fogadták az érkező társaságot.

— Adj' Isten, Tejfölösné asszonyom! Ugorj' egyet, hugám! Csak a négy talpadra, hékám!

Mica odaszólt a cica-babának:

— Ki az a két csizmás kandúr?

— Rendezők.

A városi cica az orrát elfintorította.

— Nagyon parasztosak. A fővárosi kandúrok fino-

mabbak. Azok nem így mondják: ugorj' hugám, hanem így mondják: lebbenjen, nagysád, ide föl!

— Lebbenjen? — kérdezte a cica-baba. — Hiszen a cica nem hinta, hogy lebbenjen. Hát, Mica, most lebbenjünk ám mi is!

Mica és a cica-baba a szín tetejére ugrottak. Ott a cica-baba bemutatta a csizmásokat Micának:

— Ez Hurkalesi úr, ez pedig Kolbászeszi úr!

Hurkalesi összecsapta a bokáját és ezt rikkantotta:

— Ej, hajh, egérháj! De csinos az eszemadta! Soh'se parádézz', cica-baba, szedd a körmödet, hugám és mászszunk arra a háztetőre!

Ott volt a multság színhelye.

Mikor Mica a háztetőre ért, már együtt volt a díszes társaság. Ott díszlett a kövér Tejfölösné asszony a Ravaszka lányával, Pákosztos bátya az Ugri fiával, Cirmos nagysága a Torkoska hugával, Korogi atyus a Morogi pajtival és sok más jeles vendég.

Mica általános föltűnést keltett. Tejfölösné asszony, Cirmos nagysága, Ravaszka és Torkoska mindjárt köréje gyűltek és tapogatták a ruháját.

— Nagyon finom kelme! — mondta Tejfölösné.

— Ej, de szép pántlika! — sóhajtott Cirmos nagysága. — Hja, ilyet csak a fővárosban lehet kapni.

— Milyen csipke, Torkoska! — kiáltotta Ravaszka. — Ha nekem ilyen lenne!

Tejfölösné asszony, akinek nagyon éles nyelve volt, odasúgta Cirmos nagyságának:

— Szó, ami szó, nagyon szép cica ez a ruha!

— Csönd! Kezdődik a hangverseny! — kiáltotta Hurkalesi úrfi.

Morogi pajti ezt morogta:

— Miféle hangverseny az, a hol csönd van!

Hurkalesi úrfi most karonfogta Ravaszka kisaszszonyt és a színpadra . . . vagy, mit is mondok, a ház legtetéjére vezette.

— Halljuk a művelt és bájos Ravaszkat! — kiáltotta Hurkalesi úrfi.

Ravaszka eleinte kérette magát. Hogy így nem tud énekelni, úgy nem tud énekelni, el is van rekedve, majd ő inkább a többit hallgatja.

Cirmos nagysága erre odasúgta Pákosztos bátyának:

— No, lám, hogy szabódik Ravaszka lelke! Pedig két hete folyton erre az énekekre tanítja az anyja. Ej, a ravasz Ravaszka!

Ugri úrfi, Pákosztos bátya fia, aki már járt Budapesten, száját bigyesztve mondotta:

— Rossz falusi szokás az, mikor valaki annyira kéreti magát. Fogadni mernék három kövér egérbe, hogy Mica, a budapesti cica, egy percig sem kéretné magát!

Nagy unszolásra végre rágyujtott a nótára Ra-

vaszka. Óh, be szép ének volt az! Még Egerész anyó is abbahagyta az egerészést és a bálba totyogott. Régen nem járt az öreg a ház tetején, zajos üdvözléssel is fogadták.

— Nini, Egerész anyó, — kiáltotta Korogi atyus, — kende is eljött a multságba?

— El, el, — motyogott az anyó, — pedig már alig bírják a csontjaim. De ez a Ravaszka hugom oly gyöngyen dalol, hogy nem tudtam ellentállani és fölcipeltem ide magamat.

— Jól tette, anyó. Hány egeret fogott ma?

— Csak kettőt. Hja, nem tudok már olyan jól ugrani, a szemem is gyöngül. Ej, fiatal koromban senki sem fogott nálam több cincogót! Hát kelmed, atyus, hányat fogott?

— Két soványat. Nem volt érdemes a fáradságért!

Mikor Ravaszka befejezte az éneket, mindenki tapsolt és elismerést nyávikolt. Ugri egyszerre fölkiáltott:

— Halljuk Mica kisasszonyt! Halljuk a legújabb budapesti nótákat!

Mica kétszer sem mondatta magának, kiállt és rákezdte.

— Mit énekel? — kérdezte Egerész anyó.

Ugri ezt felelte:

— Finom budapesti dalt. Tetszik tudni, az operaszínházban is ilyent énekelnek. De félek, hogy ez a sok falusi cica nem érti meg ezt az éneket.

— Nem ám, öcsém! — mondotta Egerész anyó. — Én sem értem. Megyek is megint egerészni. Hej, nincs szebb annál a régi nótánál: Kályha vállán a cica! . . . Isten vele, Pákosztos bátya!

Akármilyen szépen énekelt Mica, a hallgatóság nem volt elragadtatva. Mica bosszúsan mondotta cicababának:

— Jaj, de műveletlen népség! Tudja-e ez a falusi pereputty, hogy én már a budapesti dalszínház tetején is énekeltem és mindig megtapsoltak?! Majd énekelek is én itt még egyszer!

A hangverseny jó darabig elhúzódott, mert minden macska énekelt egy párat, hol külön, hol együtt. Egyszerre elkiáltja Kolbászeszi urfi:

— Húzd rá, cigány!

Három tarka macska elkezdett énekelni. Kolbászeszi urfi Mica elé lépett és összeütötte bokáját:

— Hopp, lelkem, sarkadra! Fordulj egyet vélem!

Ugyanakkor azonban Hurkalesi úr is összeütötte a bokáját.

— Rugjuk a port együtt, Mica! — kiáltotta.

Mica odasúgta a cica-babának:

— Jaj, de neveletlenek! Még udvariasan táncra se tudnak hívni. Nem szeretnék egyikkel sem táncolni.

Kolbászeszi azonban zokon vette, hogy Hurkalesi is táncra kérte Micát. Rárivallt:

— Hátrább az agarakkal! Micát én kértem táncra.

— Odább tágasabb! — felelt Hurkalesi. — Majd csak én táncolok Micával.

— Fogd be a hurkalesőt! — kiáltotta Kolbászeszi.

— Ne járjon a kolbászевőd! — rivallt Hurkalesi.

— Velem járja!

— Velem táncol!

Hurkalesi megfogta hirtelen a Mica első lábát, hogy táncba vigye, ugyanakkor Kolbászeszi a másik lábát.

— Gyere, Mica!

— Perdüljünk, Mica!

Szegény Mica táncolt volna már, de ha jobbra fordult, balra rángatták; ha balra fordult, jobbra rángatták, úgy, hogy össze-vissza szakadt a ruhája.

— Ereszszenek el! — zokogott Mica. — Bocsásanak el! Megyek inkább haza!

— Velem táncolsz! — rivallt Hurkalesi.

— Velem járod! — kiáltotta Kolbászeszi.

A két urfi összeverekedett. De valahányszor egymásfelé csaptak, az ütés nem őket, hanem a szerencsétlen Micát érte.

Végre Mica a cica-baba segítségével nagynehezen kiszabadult az úrfiak kezéből és egyenesen hazaszaladt.

Vilmácska összecsapta a kezét, mikor meglátta Micát.

— Hát te így mulattál? — kérdezte.

A cica keserves állapotban volt. A ruhája össze volt tépve, az arca összekarmolva és keservesen nyávogott.

— Sohase megyek többé falusi mulatságba! — mondotta.

Vilmácska nevetett.

— Attól félek, Mica, — mondotta, — hogy ha hívnak mulatni, megint elsőnek ugrasz a négy talpadra. Ismerlek, kis hamis!

— Soha többet ebben a faluban!

Ezt mormogta Mica és aludni tért. Reggel bekopogtatott hozzá a cica-baba.

— Mica!

Mica kinyitotta a szemét, nyújtózkodott és ási-tozott.

— Nyaú! Ki jár itt ilyen korán?

— Én vagyok! Miaú!

— Ki az?

— A cica-baba!

— Nyaú! Aludni sem lehet tőletek. Eredj innen!

Ezzel Mica a másik fülére fordult s tovább akart szundikálni. A cica-baba még közelebb ment hozzá.

— Mica! Hé!

— Mit akarsz?

— Azt akarom megkérdezni, nem jöss-e velünk?

— Hova?

— A rétre, majálisra.

Mica úgy ugrott föl, mint a földhöz vágott labda.

— Majálisra? — kérdezte. — Oda elmegyek. Tüstént megmosakodom, felöltözöm és repülök.

Egyszeribe elfelejtette azt, amit tegnap megfogadott.

Mica megmosakodott, ahogy jóra való cicához illik, azután felöltözködött, elővette a napernyőjét és megindult a rétnek a cica-babával.

Hurkalesi és Kolbászeszi úrfiak már a réten egerésztek. Mikor meglátták Micát, összecsapták a bokájukat és elébe álltak.

— No, szép hugám, — mondotta Hurkalesi, — tegnap nagyon fölhúztad az orrodat. Érdemes is volt azért a pár pofonért!

— Én nem vagyok ahhoz hozzászokva, — felelt Mica.

— Ne haragudjál, lelkem, eszem a szentedet! Fogok neked egy kövér egeret, oszt' szent a béke!

Ezzel Hurkalesi elment egérlesre.

Kolbászeszi is megszólalt.

— Rontom, bontom, tubicám, egy-két karmolás nem a világ. Sajnálom, hogy elszöktél a táncból, haj, de megforgattalak volna!

— Engem ne karmoljon senki! — mondotta Mica.

— Soh'se búsulj, cicus! Majd kibékítelek egy egérkével.

Kolbászeszi is elment egeret fogni.

Az egész díszes cica-társaság kiment a rétre. Mindenki a tegnapi bálról nyávikolt. Torkoska és Ravaszka nem győztek eleget beszélni arról, hogy mennyit táncoltak, milyen jól mulattak.

— Mikor hazamentem, éjjeli zenét is kaptam! — dicsekedett Torkoska.

Ravaszka nevetett.

— Szép éjjeli zene volt! — mondotta vihogva. — A házbeliek mind fölébredtek és kövel dobálták a gallérokat. Volt ám szaladás!

A cicák nevettek, Tejfölösné ezt kiáltotta:

— Mit csináljunk most?

— Egerészsziünk! — indítványozta Egerész anyó.

— Jó lesz! jó lesz! Egerészsziünk!

A cicák mind ezt kiáltották. Mindnyájan elmentek lesbe; Mica kinyitotta a napernyőjét.

— Minek az a napernyő? — kérdezte Cirmos nagysága.

— Hogy rám ne süssön a nap, — felelte Mica.

— És napernyővel akar kegyed egerészni?

— Úgy van, Cirmos nagysága! Nem szeretném, ha a nap nagyon megégetne.

Mica ezzel egy zsályabokor mellé ült, a napernyő alá bujt és úgy várta azt a csacsi egeret, aki ilyen kényelmes kis cica körme közé szalad.

A többi macska összenevetett.

— Nézzétek csak ezt a városi cicát! Napernyő alatt egerészik! Hahaha! Hihhi!

Valamennyi macska fogott mezei egeret, Micát kivéve. Jóízűen reggelizett az egész társaság, csak a Mica gyomra korgott.

A cicák csúfolkodtak.

— Mica kisasszony, — szóltak hozzá, — kínálja meg az egereket is a napernyővel, hátha azok is félnek a naptól! Akkor aztán összefogdoshatja őket.

Ámde hasztalan csúfolódtak a cicák, mert egyszer csak megjött Hurkalesi és hozott Micának egy kövér egeret, aztán elősompolygott Kolbászeszi és az is hozott a foga közt egy cincogót.

— Tessék, Mica kisasszony, falja föl egészséggel!

Reggeli után Pákosztos bátya Ugri fia ezt indítványozta:

— Játsszunk hempergősdit!

— Jó lesz biz' az!

A cicák elkezdtek hemperegni a fűben. Javában játszottak, mikor egyszer csak kirentott a bokrok közül két kutya.

— Jaj, a Morcsos meg a Száva! — kiáltották a cicák.

Perc alatt szétrebbent a társaság s illa berek, futott, ki merre látott. Mica is szaladt, de galléron csípte Morcsos.

— Megállj, pákosztos!

Mica nagyon megrémült, meg is állt s remegve mondotta:

— Kérem, micsoda dolog ez? Ilyen a falusi vendégszeretet?

— Hát ki vagy te?

— Én Mica, a budapesti cica vagyok, aki eljöttem megnézni a falut. Nem szép magától, hogy engem megfogott!

— De meg is haraplak!

— Csak nem lesz olyan udvariatlan!?

— Kutya-macska barátságához nem kell udvariasság.

— Óh, a budapesti kutyák illedelmesebbek!

— A budapesti kutyák! A városi kutyák! — mondotta csúfolodva Morcsos. — Azok is kutyák? A szájukra szájkosarat tesznek, a hátukra pokrócot, a nyakukra övet s úgy sétálnak az aszfalton. Pórázon vezeti

egy úr vagy egy asszonyság. Ki fogja meg Budapesten a rossz embert?

— A rendőr! — felelt Mica.

— Nálunk, falun, a kutya! — mondotta kevélyen Morsos. — Hát a házat ki őrzi Budapesten? — folytatta.

— A házmester.

— Nálunk, falun, azt is a kutya.

— Ne mondja, Morsos!

— De mondom! Azért hát ne példálózz nekünk a budapesti kutyákkal! Tudják is azok, mi az igazi kutya-virtus! Mondjad csak, ki őrzi Budapesten a nyáját?

— Miféle nyáját?

— Hát a juhnyáját!

Mica elmosolyodott.

— Hiszen, kérem, — mondotta, — Budapesten nincs juhnyáj sehol. Az csak falun van.

Morsos kevélyen rázta a fülét.

— Azért mondom, mert itt falun azt is a kutya őrzi! Száva pajtás, fogjuk csak közre ezt a finnyás budapesti cicát!

— Mit tesznek velem, kutya urak? — kérdezte Mica szorongva.

— Majd meglátod!

Mica kétségbeesetten kiáltotta:

— Ki szabadít meg engem ennek a két kutyanak a körmei közül?

A közeli bokorból suttogás hallatszott:

— A cica-ravaszság!

Mica megismerte a cica-baba hangját. Suttogva kérdezte:

— Te vagy, cica-baba?

— Én vagyok. Mi falusi cicák ilyenkor mindig a ravaszsághoz folyamodunk. Túljárunk a kutyák eszén.

— Mit csináljak?

— Óh, te gyámoltalan városi cica! Hát nem tudsz segíteni magadon? Hitesd el a kutyákkal, hogy ott a jegenyefa tövében van a cicák uzsonnája elrejtve. Ha téged odavezetnek, megmutatod, hol van. Ott aztán mászszál gyorsan a fára!

Mica megörvendett a tanácsnak. Hizelegve mondotta Morcososnak:

— Látom, hogy ti hasznosabbak és okosabbak vagytok a budapesti kutyáknál. De a falusi cicák mégis ravaszabbak nálatoknál!

— Hogy-hogy?

— Nem vettétek észre, hogy a macskák elrejtették előletek az uzsonnájukat? Egy köcsög tejfölt, egy fazék tejet, három pár kolbászt . . .

A kutyák szeme föl villant.

— Hol van? — kiáltották.

— Egy fa tövében. Majd én odavezetlek benneteket!

— Jó lesz, gyerünk!

A két kutya közrevette Micát és úgy kísérte őt, mint két poroszló. A jegenyefa alatt Mica így szólt:

— Ide ásták a földbe. Kaparjátok ki!

A kutyák mohón neki estek a földnek . . . A mint dolgoztak, a magasból hang hallatszott:

— Csak kaparjátok, kutyusok!

A kutyák a magasba néztek. Hát azt látták, hogy foglyuk ott gubbaszt a fán és nagyban vigyorog.

— A fővárosi cicák is túljárnak ám az eszeteken! Miaú! — csúfolódott Mica.

Morcsos és Száva bosszúsan morogtak. Látták, hogy a budapesti macska rászedte őket.

— Morcsos koma, porul jártunk! — dörmögte Száva.

— Az ám, Száva koma! — felelt Morcsos. — De nem menekül a körmünk közül. Itt strázsálunk akár estig, akár hajnalig!

Mica lekiáltott:

— Hát akkor ki őrzi a házat? Szétszalad a nyáj! Hahaha!

Nem sokáig strázsált a fa alatt a két vitéz, mert a cica-baba értesítette a veszedelemről Vilmácskát és az sietett a kocsissal és a kertésszel Mica kiszabadítására.

A kocsis kezében ostor volt, a kertész kezében füttykös. Amint ezt Morcsos és Száva meglátta, mindkettő kereket oldott.

Mica lejött a fáról. Vilmácska megfeddette.

— Már megint elcsavarogtál, Mica?

— Majálisra hívtak a cicák!

— Hiszen megfogadtad tegnap, hogy sohase méggy többé a falusi cicák közé!

Mica nem felelt és meghunyászkodva követte Vilmát haza. Ettől fogva néhány napig jól viselte magát. Naphosszat heverészett, ásítózott, mosogatta magát és néha megkergetett egy-egy madarat, mely azonban mindig elmenekült.

— Adta csúf madara! — kiáltotta bosszúsan ilyenkor.

— Elrepült? — kérdezte Vilma.

— El az!

— Tudod, hogy kell megfogni?

— Hogyan? — kérdezte mohón Mica.

— Tégy előbb sőt a farkára!

Mica bosszúsan megfordult.

— Ugyan, Vilmácska! — mondotta. — Ne csúfolkodjál!

Vilmácska nevetett.

Egy reggel ismét meglátogatta Micát a cica-baba. Mica még javában nyujtózkodott a szobában.

— Hol van Mica? — kérdezte a cica-baba.

- Még alszik a kis lusta, — felelt Vilmácska.
— Hol?
— A szobában.

A cica-baba csodálkozott.

— Hát Mica a szobában alszik?

— Ott bizony!

No'szen nevetett a cica-baba. Hahotázva kiáltotta:

— A szobában? Hahaha! Tudom, nevetnének a faluban, ha megtudnák! Ki látott olyan cicát, aki nyáron a szobában hál? Mica, hé!

Mica megjelent Még nagyon borzas volt az alvástól és a szemét dörzsölte.

— Mit akarsz, cica-baba? . . . Aááh!

Ezt kérdezte Mica és nagyot ásított hozzá.

— Igaz-e, Mica, hogy te a szobában alszol?

— Persze, hogy ott alszom!

— Óh, te szegény városi cica, nem is tudod te, mi az igazi cicagyönyörűség!

— Hát hol aludjam? — dörmögte Mica.

— Hol? A fán!

— Hiszen a fán nincs párna?

— Az nincs, de nem is kell. A jóraivaló cica az ágak közé kuporodik és úgy tölti az éjszakát. Fölötte a falevél susog, meg az ég csillaga ragyog. Óh, be jó a fán aludni!

Micának kedve szottyant a fán aludni. Lelkesedve kiáltotta:

— Ma éjjel én is fán alszom!

— No, ez derék! — mondotta Vilmácska. — Majd elválík estére, szavadnak állasz-e?

Estefelé Mica kiválasztott egy terjedelmes eperfát és kijelentette, hogy ennek az ágai közt fog aludni.

— Hozzák hát ki a hálóingemet és a hálófőkötőmet! — mondotta.

— Hát te hálófőkötőben akarsz aludni a fán?

— Persze, hogy abban. A nélkül én nem tudok aludni! Nem vagyok én falusi cica! Széket is kérek, hogy rátehessem a ruhámat. Igaz, ni, az éjjeli szekrényt is hozzák ki!

— Hát az minek?

— Hogy rajta legyen a tányérkám, tányérkámban a tejescském. Hátha megéhezem a fán?

Megtették a finnyás kis cica óhaját s az végre föl-mászott a fára, megtelepedett az ágak közt és aludni próbált. Egyszerre lekiáltotta:

— Vilma!

— Mi tetszik, Mica!

— Nagyon kemény az ág! Kérem, hozzák ki a párnámat és adják föl a derekam alá!

Nagy nevetés tört ki a házban. Soha ilyen furcsa cicát, aki párnát tesz a dereka alá, mikor a fán hál!

Nagyon jól érezte magát Mica. A fa levelei susogtak, a csillagok ragyogtak. Mica elővette a cica-könyvet, hogy alvás előtt kissé olvasgasson. Sötét volt, de az nem baj. A cica a sötétben is lát. Olvasás közben elszundikált.

Egyszerre fölneszelt. Úgy tetszett neki, hogy közelben csámcsogást hall. Lenéz a fáról, hát egy idegen macska habzsolja az ő tejét.

— Mit csinálsz ott? — kérdezte mérgesen.

— Láthatod, ha van szemed! — felelt az idegen macska.

— Takarodol innen!

— Van eszemben!

— Mindjárt lemegyek és elpáhollak!

Az idegen macska — alighanem Pákosztos bátya volt — a fogát vicsorította és harciasan morgott.

— Gyere hát le, te vézna városi macska, tudom, megemlegeted a falusi körmöt!

Mica nem mert lemenni, csak az ágak közt morgott nagy mérgesen és bosszúsan nézte, mint nyalja ki az idegen macska a tányérkájából a tejecskéjét.

Mikor a pákosztos eltávozott, Mica ismét visszakuporodott a helyére és elaludt.

Nagy csattanásra ébredt föl.

Ijedten nyitotta ki a szemét. Vajjon mi csattant?
Reces! Vakító fény kápráztatta el a szemét . . .
a villám a közelben leütött. Aztán hatalmas dörgés kö-
vetkezett. Vihar volt.

— Juj, jaj, meggyuladtam! — jajgatott Mica.

A szőre úgy fénylett, mintha tűzben égne. Pedig nem égett, csak a macska szőrének villámos tulajdonsága van és mivel a levegő most tele volt villámossággal, az ő szőre is fénylett.

De ha az imént azt hitte Mica, hogy meggyuladt, a következő percben attól kezdett félni, hogy elázik. Az eső szakadni kezdett.

Mica a lombok alá húzódott, hogy ne érje a víz. Egy darabig föl is fogták az esővizet a levelek, de aztán, mikor megnehezedtek tőle, annál sűrűbben öntötték Mica nyakába. A villám egyre cikkázott, csattogott; a menny dörgött.

— Juj, juj! — kapkodta Mica a fejét. — Jaj, ez az eső! Mindjárt náthás leszek. Ej, de kellemes multság a fán való hálás! Meneküljünk!

Leugrott a fáról és a nyári lak felé futott. Ennek azonban minden ajtaja, ablaka zárva volt.

Mica fölugrott a verandára és kétségbeesve nyávikolt Vilmácska ablaka alatt.

— Vilmácska! Vilmácska! Nyaú!

Semmi nesz. Nem nyílt sem ablak, sem ajtó. A csúromvizes cica a veranda egyik sarkába menekült, amelyet nem ért annyira az eső és sóhajtozott.

— Óh, én kényelmes budapesti életem! — nyöszörögte. — Lágy divánjaim, puha szőnyegek, hol vagytok? Minek is jöttem én falura? Óh, te boldog Rica, mennyire irigyellek téged, mert te most bizonyára nyugodtan alszol egy diván sarkában!

Olykor erős szélroham süvöltött át a kerten és az esőt beverte a verandára. Micát egyszerre végigöntötte a hideg víz.

Mica kétségbeesetten kaparászott az ajtón.

— Vilmácska, drága Vilmácska, bocsáss be! Nyau! Nagyon fázom. A bundám úgy átázott, hogy facsarni lehetne. Prsz, prsz! Már náthás vagyok! Ej, be jó lenne benn aludni a szőnyegen!

Nem moccant odabenn senki. A szél zúgása és a menny dörgése elfojtotta a szegény cica nyávikolását. Siránkozva kiáltotta:

— No, cica-baba, köszönöm én ezt az örömet! Csak aludjál te a szabadban!

Reggelig a verandán kuporgott. Végre mikor megvirradt, bebocsájtották a konyhába. A tűzhely mellé feküdt és haragosan nézett maga elé. Megkinálták tejjel, de durcásan elutasította:

— Nem kell!

Vilmácska komolyan megijedt, hogy Mica megbetegedett és gyöngéden unszolta, igyék a tejből. Mica ezt morogta:

— Idd meg magad! Miért nem bocsájtottál be az ajtón? Haragszom rád, haragszom a cica-babára, a falura, az egész világra!

Mikor azonban el akarták vinni a tejet előre, mérgezen ezt kiáltotta:

— Hová viszik? Talán azt akarják, hogy éhen vesszsek?

Ezzel nekilátott mohón a tej fölhabzsolásának.

A kellemetlenséget sokáig emlegette Mica és bosszúságában még lustább lett, mint volt. Egész nap egyebet sem tett, csak heverészett és a legyeket kergette magáról, természetesen az evésről sem feledkezett meg.

Amint egy napon a kert egy elhagyatott zúgában hevert, furcsa csoport közeledését látta. Apró kis egerek jöttek kettős sorban s mindegyik csöpp virágbokrá-tát hozott. Egy öreg egér ment mellettük és az egyre ezt hajtogatta:

— Rendben, egéreké, rendben! Cini, cini, cin, cincin! Ne hozzatok szégyent a fejemre!

A pötty egéreké után nagyobb egerek is mentek karonfogva és egyenkint.

Valamennyi nagyon ki volt csípve.

Mica hallotta, amint a kis egereket vezető éltes egér így szólt:

— Itt van! Kukucska hugom, tudod-e a mondókádat?

— Tudom! — cincogott Kukueska, a legkisebb egérke.

— Rákoppintok az orrodra, ha belesülsz!

A furcsa menet Mica elé járult és ott megállt. Az öreg vezéregér intett, mire mindannyian ezt cincogták:

— Éljen Mica cica, az egerek pártfogója!

Most előállt Kukueska, szépen meghajtotta magát és így kezdett mondókájába:

— Hatalmas macska, egerek királya, hallgasd meg egy gyámoltalan kis egér hálás cincogását!

— Cincogj! — bólintott fejével Mica.

Az egérke folytatta:

— Mi egérkék picik vagyunk, de a hálánk annál nagyobb jótevőink iránt. Engedd tehát meg, hatalmas macska . . . macska . . .

Kukueska megakadt. Ej, bizony mégis belesült a mondókájába. Az öreg egér ezt súgta feléje:

— Hogy hálánk csekély jeléül . . .

Kukueska folytatta:

— Hálánk csekély jeléül átadjam neked, jótevőnknek, ezt a bokrétát. Élj sokáig!

— Éljen, éljen! — cincogott a sereg.

Mica átvette a bokrétát és bámulva kérdezte:

— Ki a ti jótevőtök?

Az öreg egér nagy hajlongással ezt felelte:

— Te vagy a mi jótevőnk, óh, városi macska!

— Én? Mi jót tettem én veletek? Miért?

— Azért, óh, hatalmas macska, mert mi egerek sohasem éltünk oly boldogan és biztosságban, mint a te uralkodásod alatt. Élj boldogul!

Az éljenzést azonban a Mica mérges morgása szakította meg:

— Egerek, erre, arra, ilyet ne beszéljeteK, mert mindjárt megharagszom! Nyaú! Tüstént bekaplak mindnyájatokat!

Az egerek nevetve menekültek lyukaik felé és ezt kiáltották:

— Szaladj! Hihih! Haragszik a Mica! Hihih, megesz a Mica!

Mica bosszúságában összetépte és marcangolta az egerek bokrétáját, mert nagyon bántotta, hogy tőle az egér sem fél s csak komázik vele. Elhatározta, hogy ezentúl majd ő is a talpára áll.

Hát egyszer mi történt? Amint szundikált a napon, egy szemtelen veréb rászállt a fejére és onnan csiripolt társainak:

— Csip, csip, ide nézzetek! A macska fülén állok! Ha akarom, ráállok az orrára is!

Mica megrázta a fejét.

— Mégy innen, te csiripoló. Mindjárt bekaplak! A veréb kacagott.

— Ne tréfáljon, Mica kisasszony! Nem félünk magától, tudjuk, hogy a légynek sem vét.

Több veréb is lerepült a fáról és Mica fejére és vállára telepedve, vígan csiripolt.

— Jaj, ha ezt látnák a többi cicák! — gondolta Mica. — No, de mégsem járja, hogy a veréb a fejemen csiripoljon!

Mica haragjában nagyot ugrott.

— Ilyen, olyan, csiripolói, most megfoglak! Ham, ham! Nyaú!

A nyaú azt jelentette, hogy a Mica foga nem vásik most sem a verébpecsenyétől. A sok ördögös kis csiripoló mind a fán ült és nagyban lármázott:

— Csirip, csirip, hehehe! Mica madárhústra vágyik! Hihhi! Nono, Mica, megárt a verébpecsenye! Csirip, csirip!

A csintalan madarak erre újra Mica körül kezdtek röpködni. Egyik-másik meg is ütötte a szárnyával s mire Mica utána kapott, elröpült.

A verebek vérszemet kaptak.

— Üssük Micát! Hihhi! üssük!

Mind Mica körül keringtek és a mikor lehetett, megcsapták a szárnyukkal. Mica fölszisszent.

— Jaj! Nyaú, nyaú! Elég a tréfából, verebek.

Mikor látta, hogy még csak most kezdik igazán paskolni, azt gondolta, hogy az okosabb enged és szépecskén menedékhely felé somfordált.

A nagy csiripolás közepette lépett be az udvarba a cica-baba.

— Mi az, Mica? — kérdezte.

— Ezek a mihaszna verebek!

Huss! A mint a verébraj megpillantotta a cica-babát, egyszerre úgy elröpült, mintha sohasem zsibongott volna az udvarban. Az egerek, melyek az udvar zúgaiban nézték, hogy csintalankodnak Micával a verebek, ijedten menekültek lyukaikba.

— Jaj, itt a cica-baba!

Mica álmélkodva nézett a cica-babára.

— Ej, te cica-baba, miért félnek tőled a verebek és az egerek és miért nem félnek tőlem?

A cica-baba mosolygott.

— Mert tudják, hogy te csak afféle városi cica vagy, a ki odahaza egyebet sem művelsz, csak az ablakpárnán szundikálsz. Én pedig falusi cica vagyok, aki mindig eget, verebet hajszolok.

Mica elismerte, hogy ez lehet az oka. Föltette magában, hogy ezentúl ő sem enged csúfot tétetni magából. A cica-baba jó darabig vele maradt, játszottak, kergetőztek és hemperegtek a porban, egymás fülét igyekezve elkapni.

Mica egyszerre észrevette, hogy Vilmácska hintázik. A kertben volt fölállítva a hinta. Vilmácska nagyon szerette himbáltani magát rajta, Miklóska pedig, valahány-

szor eljött, tüstént a hintán termett és úgy föllendítette magát a levegőbe, akár a repülő madár.

Mica megkívána a hintázást és kis úrnőjét kérlelni kezdte.

— Vilmácska, én is szeretnék hintázni!

— Ugyan, hiszen leesel!

— Dehogy esem, Vilmácska! Majd jól megkapaszkodom a kötélben. Tudod, hogy a cicáknak jó körműk van!

— Tudom, de ha kicsúszik a kötél a karmodból?

— Nem baj, Vilmácska! Tudod, hogy akármilyen magasról esik le a cica, mindig a talpára pottyán.

Ezt csakugyan hallotta Vilmácska, ennélfogva engedett a Mica kérésének. A cica a hintára került.

— Hintázz, Vilmácska!

A leányka meglökte a hintát, Mica gyönyörködve érezte, mint száll föl vele a hinta magasra és mint hull ismét vissza. Elfogta a hintázás gyönyöre és egyre ezt kiáltotta:

— Magasabbra, Vilmácska, magasabbra!

Szállt a hinta magasra. Mica azt képzelte, hogy szárnya van és úgy repül a levegőben, akár a fecske. Ujjongva kiáltotta:

— Jaj, de jó hintázni! Hopp, repülök hetedhét országon túl, még az óperenciás tengeren is túl!

A levegőben gémcsapat szállt. Mica fölkiáltott a madarakhoz:

— Hopp, gémek, mindjárt elérlek titeket, mindjárt elcsíplek titeket . . . ho—o—opp!

Az utolsó hopp csakugyan hoppanás volt. Mica röpült, de nem a gémek után, hanem a föld felé. Kicsúszott a kötél a karmából, lepottyant a hintáról.

Vilmácska ijedten fölsikoltott.

— Jaj, jaj, Istenem, Mica, szegény Mica!

A pórúl járt cicához futott és remegve kérdezte:

— Megütötted magadat, Mica, szegény Mica?

Hát, nini, a cica csakugyan a négy lábán állt, csakugyan a talpára esett.

— Nincs semmi bajom, Vilmácska, — felelt, — csak egy kicsit viszket a talpam, mind a négy lábam talpa. Csak egy kicsit elszédültem. Huh, de nagyot repültem!

— Huh, nagyot is pottyantál! — mondotta a cica-baba.

— Akarsz még hintázni? — kérdezte Vilmácska.

Mica hátrált.

— Nem akarok! Elég volt belőle. Juj, de viszket a talpam! Nem kell nekem többet hinta. Hintázzék Miklóska, Vilmácska, akármelyik falusi cica, de Mica, a városi cica, nem hintázik többé!

Néhány napig békében volt Mica. Megint sokat lustalkodott és ásitozott. Különösen a kőkerítésre szeretett feküdni, ahol nyugodtan sütkérezhetett a napon. Néha

órákhosszat leselkedett a kertben a bokor alatt, de ha megkérdezték tőle, hogy mit les, nem tudta volna megmondani.

Olykor elment mászkálni és mindenbe beleütötte az orrát, amibe nem kellett. Egyszer mászkálás közben igen furcsa alaku tárgyakat látott a kertben. Fölfordított kasoknak vagy szakajtóknak látszottak, de még sem az volt, mert hosszabbak voltak és tetejük gömbölyű.

— Vajjon mi lehet bennük? — tünődött Mica. — Ninini, ajtócska is van rajtuk!

A furcsa alaku kasok alján nyílás volt és az előtt deszkácska.

— Jaj, levágnám az egyik körömöt, ha megtudhatnám, mi van ebben a kasban! — kiáltotta a kis kíváncsi.

Egyszerre szimatolni kezdett.

— Jaj, de jó illat! — mondotta. — Ej, be finom illat! Olyan, mint a méz illata. Vajjon, merről hozza a szél?

Meglepetve kiáltotta:

— Kutya legyen a nevem, ha nem ezekből a kasokból száll a méz illata! Valaki mézet rejtett ide. Vajjon kicsoda? Ej, a torkos kópé nem gondolta, hogy a ravasz Mica föl fogja födözni az ő rejtett kincsét!

Elégülten tette hozzá.

— Hja, Mica mindent meglát, mindent megtud, mindent megérez!

Talán mondanom sem kell, hogy Mica a méhesbe tévedt. Ni, már hallszik is egy méhecske zümmögése. A kertből jött és nem tetszett neki, hogy Micát a kasoknál találja.

— Züm-züm-züm, mit keresel itt te cica? Nem kotródol innen!

Mica a fülét sem billentette. Csak magában morgta:

— Ugyan, mit zümmög itt ez a méh? — Hé, atyafi, nekem ne zümmögj, nem szeretem a muzsikádat! — tette hozzá hangosan.

— Züm-züm-züm! Nem addig van az! — zúgolódott a méh. — Ez a mi birodalmunk, ez a mi várunk, itt nincs keresni valója mindenféle bögrenyalogatónak. Megszúrlak ám, ha nem pusztulsz innen!

Mica nem értett a méhecske beszédét. De hogy is értette volna, mikor mindig a városban élt, nem látott, nem hallott ott méhet, hogy van a méh a világon, azt is most tudta meg falun.

— Nekem zümmöghetsz! — gondolta Mica és figyelme ismét a kasokhoz fordult. — Vajjon ki rej-

tette beléjük a mézet? Benne van-e az is, aki oda rejtette? Sok méz van-e bennük, vagy kevés? Lássuk csak, lássuk!

Fölágaskodott a középső kashoz és belenyult a nyíláson.

— Miaú, miaú! Jajjajaj, jujjujjuj!

Mica ijedten kapta vissza a mancsát, mert úgy érezte, mintha tíz gombostű fúródott volna bele.

— Züm-züm-züm! Züm-züm-züm!

Egyszerre száz meg száz haragos méhecske repült ki a nyílásból és nagy felhőben kóválygott Mica körül.

— Szúrd meg! Csípd meg!

— Miaú! Jajjajjaj! Ne szúrd meg a fületem! Ne bántsod az orromat!

— Szúrom a füledet! Csípem az orrodat! Züm-züm-züm!

Mica elfödte a fülét, orrát és futásnak eredt. A méhek utána.

— Rajta, rajta! Kapaszkodjál beléje! Szúrjad, szúrjad!

Ezzel a harci kiáltással zsi bongtak a méhek a menekülő Mica körül, aki kétségbeesetten kiáltotta:

— Méhecske pajtik, ne bántsatok engem! Tudjátok-e, ki vagyok én? A Mica vagyok, Vilmácska kedves cicája. Majd ad az nektek, ha még egyszer megszúrtok!

A méhek azonban nem törődtek sem a jajgatásával, sem a fenyegetésével. Egyre szurkálták a fullánkjukkal és haragosan duruzsoltak hozzá:

— Minek nyúltál a kasunkba! Lusta cica, miért háborgattad a munkás méheket? Nesze, nesze, emlékeztető!

Mica nyávikolva bújt egy bokor alá, de a méhek ott is csipkedték, azután az erkélyre menekült, de oda is követtek; végre bemenekült a szobába, mire csakugyan elmaradt a méhtábor. Mica kimerülten végignyúlt a szőnyegen.

— Csakhogy kimenekültem közülök! . . . Jaj!

Éles szúrást érzett s utána diadalmas zümmögést hallott. Egy ármányos méh belebújt a bundájába és alkalmas percben Micába bocsájtotta fullánkját. Éppen most repül ki az ablakon.

Mica mérgesen sziszegett utána

— Jaj de ég a fülem, jaj de sajog az orrom, fáj az egész arcom!

Vilmácska a szomszéd szobában olvasgatott. Mica bekullogott hozzá.

— Vilmácska . . . prsz, prsz . . . jaj-jaj . . . miaú!

Prüsszögött és folyt a könye szegénynek. Nem tudott beszélni.

Vilmácska meglepetve nézett a cicára.

— Mica, mi lelte az orrodát? — kérdezte. — Ak-

kora, mint a cipó! Hát a füledet? Olyan piros, mint az érett paprika!

Mica zokogva felelte.

— Megcsíptek a méhek.

— Bizonyosan zavartad őket a méhesben!

— Akár zavartam, akár nem, azt követelem, hogy büntesd meg őket!

— Én? Hogyan?

— Veress mindegyikre huszonöt botot!

Vilmácska nevetett.

— Jól van, Mica, ráveretek! Csak hozd elém a kis gonosztevőket.

Mica megvakarta a fejét.

— Hogy megint megszúrjanak? — kérdezte bosszúsan.

— Ugyan Mica! A méhecskének van fullánkja, de neked is van körmöd. Karmold meg!

— Mire utána kapok, elrepül!

— Hja, Mica, így hát nem segíthetek rajtad. De egy jó tanácsot adhatok.

— Miféle tanácsot?

— Ne bánts a méhecskét, az sem bánt téged!

Mica orrolva húzódott a szoba sarkába és szomorúan nyalogatta a méhcsípések helyét, ahol hozzáfért a nyelvével.

Néhány napig sajgott a sok méhcsípés, aztán elmúlt a fájdalom és Mica az udvarban sétált.

Amint a tyúkól körül settenkedett, kotyogást hallott. A kakas beszélgetett a tyúkokkal.

— Anyó, jól viselik-e magukat a csirkék?

Tyúkanyó nagyon panaszkodott.

— Dehogy, Kakas apó, dehogy! Alig fordulok el, mindjárt szétszaladnak. A kis búbos tegnap fölment a lépcsőre és leesett . . . pedig eleget kotyogok nekik, hogy nem szabad mászkálni.

— Ej, a kis búbosa! — mondotta a kakas. — Majd megtépázom a búbját!

— Úgy, úgy, apó, üssön szét köztük! Én már nem bírok a haszontalanokkal.

Éppen arra ment a búbos. Nagyon csecse kis csibe volt, folyton szaladgált, tipegett és csipogott.

— Itt van a mihaszna, — szólt a kakas. — Mindjárt megtépázom!

Tyúk anyó azonban gyorsan rászólt:

— Ugyan, apó, ne bántsa! Lenne lelke megtépázni?
Kot, kot, kot, kis gyöngyöm, gyere a szárnyam alá!

A búbos a Tyúk anyó szárnya alá futott, Kakas
apó pedig nevetett.

— Ej, Tyúk anyó, ugyancsak megbüntettük az engedetlent! — mondotta.

Mica hallgatta az egymás mellett ülő szárnyasok beszédét s szeme egyszerre a kakasnak a farka tollán akadt meg.

— Jaj, be szép toll! — gondolta magában. — Jó lenne az én kalapomra!

Egyet gondolt és ezt suttogta:

— Mi lenne, ha kitépném ő kelme egy szál tollát? Ej, tudom, mérges lenne!

Nevetett magában, hogy a kakas mennyire bosszankodnék, mikor észreveszi, hogy a legszebb tolla hiányzik.

— Olyan büszke az Istenadta a tollára, — gondolta, — hogy nem is lehet vele beszélni. Fölfújja magát és olyan kevélyen járkal az udvarban, mintha ő lenne ennek a háznak, meg ennek a falunak az ura. Juj, de furcsa lenne. Ujjujuj! De kinevetnék! Az udvarra se menne ki többé. Én pedig megmutatnám a tollat Vilmácskának, a cica-babának és a falu minden macskájának: nézzétek, ezt én téptem! Mindenki azt mondaná: ez a Mica mégis vitézebb cica, mint amilyennek gondoltuk! Én bizony kiszakítom a tollát!

Óvatosan a kakas mögé kullogott.

— Rajta, Mica! — gondolta.

Gyorsan megfogta a tollat, megrántotta, de abban a pillanatban hátranézett a kakas.

Mica körmei közül kisiklott a toll; nem tudta kitépni.

— Rajtacsíptek! — gondolta meghökkenve. — Szaladj!

Futott Mica, de a kakas a nyomában volt és egyre hurrogott.

— Kakastoll kellene, te bögrenyalogató? Majd adok én neked kakastollat! Nesze a fejedre! Tetszik?

Mica akkora koppanást érzett a fején, hogy csaknem elszédült. Nyávikolva kiáltotta:

— Nyaú! Nem tetszik! Köszönöm, nem kell a tolla.

— Láttam, hogy a tollamra vágytál!

Hasztalan futott és nyávikolt Mica, a kakas jól megcsípdeste és tépázta. Végre Mica fölmenekült egy fára. Alig tudott lélegzeni, lihegett, nyöszörgött és keservesen nézte megszaggatott ruháját, míg a kakascsípte helyek alaposan sajogtak a testén.

— Te goromba! Te neveletlen, csúf kakas! — sziszegte le a fáról. — Megállj, én eszem meg a zúzadat, májadat ebédre!

Kakas apó nem törődött Mica sziszegésével. Méltóságosan az udvar közepére sétált és nagyot kukorikolt.

— Kukorikú! Hallja meg az egész udvar, amit kiabálok. Szép a tolla Kakas bá'nak, nagyon tetszett a Micának, a pákosztos, jaj, megjárta, megcsípdeste Kakas bátya!

Az udvar valamennyi szárnyasa utána csipogta, hápogta, kotyogta.

— Szép a tolla Kakas bá'nak, nagyon tetszett a Micának, a pákosztos, jaj, megjárta, megcsípdeste Kakas bátya!

Mica elvörösödött mérgében és lekiabált:

— Elhallgassatok, mert mindjárt kikaparom a szemeteket!

Nevetett mindenki.

— Hehehe! Hihhi! Nagyon félünk tőled, Mica!

Az eset híre gyorsan szétszárnnyalt a faluban. Amint Mica egyízben a kerítés felé nézett, észrevette azon Hurkalesi és Kolbászeszi úrfiakat. Azok is ezt énekelték:

— Szép a tolla Kakas bá'nak, nagyon tetszett a Micának...

Hosszú a szentiványi ének, de mégis van vége. Sokáig csúfolták a csúfolódó énekkel Micát, de végre is megunták és elhallgattak vele.

Egy napon Mica így szólt magában:

— Eh, nagyon unatkozom én ebben a kertben és udvarban. Elmegyek a rétre vadászni.

Meg is indult. Útközben találkozott a cica-babával.

— Hova mégy? — kérdezte ez.

— A rétre.

— Minek?

— Vadászni.

A cica-baba elmosolyodott.

— Ej, be sajnálom, hogy nem mehetek veled. Dolgom van odahaza, a Miklóska játszani akar velem. De, Mica, eljövök ám a vadpecsenyére!

— Jó lesz. Csak gyere!

Mica tudta, hogy a cica-baba csúfolkodik és dacosan gondolta:

— Azért is megmutatom, hogy tudok vadászni!

A réten egy kurta, furcsa állattal találkozott. Mica ilyet sohasem látott, hát megszólította:

— Ki vagy te kurta, furcsa gömbölyű?

— Mi közöd hozzá? — felelé kurtán a kurta állat.

Mica lesújtó tekintetet vetett rája.

— Tudod-e, hé, kivel beszélsz?

— Még ma nem voltam a tudomparton, hát nem tudom, — felelt furcsán a furcsa állat.

— Én az egerek királya vagyok!

— Parancsolj hát az egereknek, macska lelkem!

— De én nem vagyok közönséges macska, én budapesti cica vagyok.

— Már én arról sem tehetek.

Mica fenyegető arcot vágott.

— Tudod-e, miért jöttem a rétre?

— Mondtam, hogy nem voltam a tudom-parton.

— Vadászni jöttem!

— Jó mulatságot kívánok, minden fogadra egy vadat.

— De én rajtad kezdem és téged foglak meg!

— Hát csak gyere és fogj meg?

Ezt mondta a kurta, furcsa állat, Mica ugrásra gör-

bítette a hátát és nagyot szökött . . . Jaj, neked te kurta, furcsa micsodás!

Ebben a percben az idegen állat úgy összegömbölyödött, mint a labda és mindenfelé hegyes tüske meredt ki belőle. Mica ráugrott — és nyávikolva szökkent ismét vissza. A tüskék véresre szurkálták.

A gombolyagból vihogás hallatszott.

— Fogj hát meg, budapesti egerek királya! — hallatszott a vihogással egyetemben.

Mica dühös volt. Körülszaglálta ellenfelét és kereste azt a helyet, hol ezt a kurta-furcsa gömbölyűt meg lehetne csípni.

— Nem mégy el szárazon! — kiáltotta.

— Eszemben sincs menni! — felelt a gombolyag.

Mica újra nekiugrott, de most még jobban összeszurkálta magát. Sírva fakadt és vadászatot, bosszút, mindent felejtve, haza felé futott. A gömbölyű utána kiáltotta:

— Hé, te budapesti egerek dicső királya! Tudd meg, hogy a sünnel volt dolgod, a tüskés sünnel! Szívesen látlak máskor is, csak gyere és fogj meg.

Mica bosszúsan futott haza, meghúzódott az udvar-

ban és keservesen hánykolódott, mert sajgott az egész teste. Egyszerre megszólalt mellette a cica-baba:

— Eljöttem, Mica, vadpecsenyére!

Mica ráfordult:

— Elmenj innen, amíg jó dolgod van!

A cica-baba nevetett.

— Látom, megint nem sikerült a vadászat. No, Isten veled, Mica, máskorra jobb szerencsét kívánok!

A cica-baba ezzel elsietett. Mica, képzelhetni, boszszús volt. Körülnézett, nem találta-e valakit, akin boszszúságát kitölthetné.

Arra ment a pulyka.

Mica mindjárt rákezde:

— Szebb a páva, mint a pulyka, rud, rud, rud!

A pulyka nyakának a mirigye egyszerre kék és zöld színű lett mérgében. A tolla is fölborzolódott és harcias állásba helyezkedett.

— Nem igaz! Szebb a pulyka!

Mica folytatta:

— Szebb a páva, mint a pulyka, rud, rud, rud!

A pulyka erre nekirohant Micának. Ha a kis kötekedő idején föl nem menekül egy fára, pórul jár, mert a pulyka nem tud tréfát. Így is kapott egy kis emléket a hátára.

Hanem persze lekiabált a fáról:

— Mégis szebb a páva, mint a pulyka, rud, rud,
rud!...

Jó darabig a fán ült Mica s mikor végre eltávozott
ellenfele, óvatosan lecsúszott menedékhelyéről.

Találkozott Vilmával.

— Hát megint ki tépázta meg a bundádat, Mica? — kérdezte.

— Az a neveletlen pulyka.

— Bizonyára ingerelted?

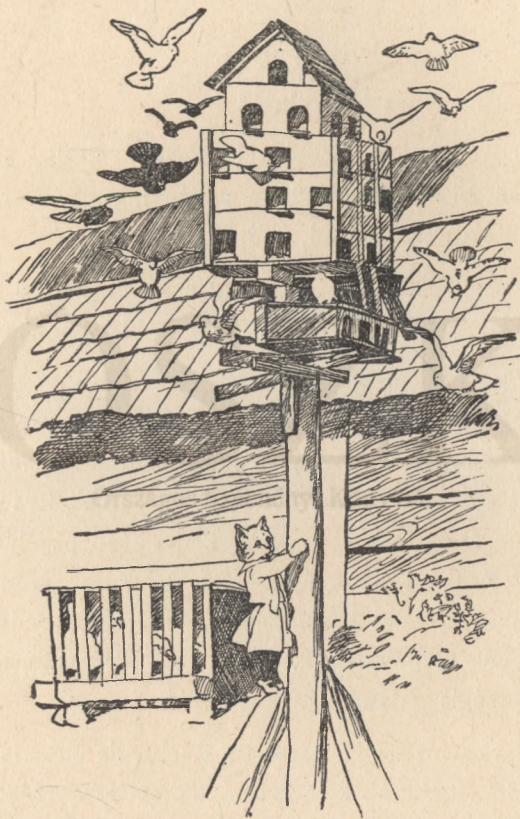
— Kell is azt ingerelni! Hiszen mindig mérges. Aztán azt hiszi, hogy szebb a pávánál, pedig nem szebb — nyaú — azért is rud, rud, rud!

— Aha, azért tépázott meg a pulyka, mert csúfoltad! Hja, cica, ne köss ki mindenkivel, akkor nem lesz baj.

Dehogy nem kötött ki. Most meg azt vette fejébe, hogy a galambokat meglepi a házukban. Az udvar közepén volt egy galambdúc, hol békében turbékolva laktak a kedves szárnyasok, melyek kedves turbékolásukkal és röpködésükkel oly nyájassá teszik a falut. Nem ártanak senkinek, nem haragszanak senkire, örvidenek a napfénynek és fiókáiknak. Micát sem bántották, a rossz cicának mégis galambpecsenyére fájt a foga.

Egy napon föl is mászott a dúcba, de most is pórúl járt, mert a galambok a szárnyukkal úgy megverték, hogy egyre nyávikolt:

— Kérem, micsoda dolog ez, galamb-nagysáim?

Így fogadják a vendéget? Hiszen én csak látogatóba jöttem és tiszteletemet akartam tenni.

— Tudom, tudom! — felelték a galambok s nem nyugodtak addig, amíg a hivatlan vendég odább nem vitte az irháját.

Végre azonban elmúlt a nyár. Vilmácska egyszer így szólt a cicához:

— Mica, megyünk haza!

— Budapestre?

— Oda.

Mica nagyot ugrott örömében. Csakhogy már oda hagyhatja a falut!

— Ugy-e milyen gyorsan elmúlt a nyár? — kérdezte Vilma szomorúan.

Mica más véleményen volt.

— Dehogy gyorsan! Olyan lassan mászott, mint a csiga.

— Hát te nem sajnálod a falut?

— Nem bizony.

— Én pedig nagyon sajnálom, — mondotta Vilma. — Úgy megszerettem! Itt lennék akármilyen sokáig. Oh, be jó volt a fák alatt futkározni, a verandán kézimunkát csinálni, a virágos réten, az erdőben sétálni!

Mica ezt gondolta:

— Óh, be rossz volt az esőben éjszakázni, a Marcsos és Száva elül szaladni, a méhekkal, Kakas apóval, sündisznóval, pulykával megismerkedni!

Amint az útra készülődtek, észrevette Mica, hogy a gólya-pár, mely a kéményen fészkel, szintén útra készülődik. Gólya néni éppen az útításkáját tette föl.

— Hova, hova, gólya néni? — kérdezte Mica.

— Költözünk, Mica, költözünk, kelep, kelep! — felelt a néni.

— Miért?

— Mert itt az ősz. Fecske, gólya ilyenkor melegebb hazába távozik.

— Hova mennek?

— Messze, messze, túl a tengeren, a hol télen sincs hideg.

— Ej, be jó dolguk van, gólya néni! Télen sem fáznak.

— Dehogyan van jó dolgunk! — felelt a gólya. — Szomorúan hagyjuk el ezt a hazánkat, melyet jobban szeretünk a másikinál és az eszünk mindig itt jár ebben a kis faluban, ebben a kedves házban. Alig várjuk a tavaszt, hogy visszajöhessünk,

— Hát visszajönnek?

— Vissza bizony! De már hallom a hívó szózatot.
Kelep, kelep! Megyünk már. Isten magával, Mica!

— Szerencsés utat, gólya néni!

Mica és a gólya meghajoltak egymás előtt. Aztán a gólya néni odaszólt a gólya bácsinak:

— Mehetünk, apjuk!

A gólya-pár fölszállt a levegőbe, néhányszor, búcsúképpen, körben keringtek a ház fölött, jól megnézték

minden részét — ki tudja, látják-e még? — és szomorúan kelepelve elrepültek a gólyák gyülekező helye felé.

Másnap Vilmácska is vonaton ült Micával. Utaztak vissza Budapestre. A falu alatt a vaspálya töltése mellett állt Miklóska és a cica-baba és kendőt lobogtattak a távozók felé.

Vilmácska és Mica is kendőt lengettek a vonat ablakából:

— Isten veled, falu! Isten veled, Miklóska, cica-baba! Viszontlátásra Budapestén, Miklóska!

A BÚROK FÖLDJÉN

Két magyar fiu kalandja a búrok hazájában.

Irta: GAUSS VIKTOR.

Két jó családból való magyar fiu neki veszi magát a nagyvilágnak és a búrok földjén a messze Transzválban próbálnak szerencsét. Valami régi rokonuk lakik a busmánok földjén s oda akarnak ők is eljutni. De Fokvárostól egész a rokonuk farmjáig csupa veszedelmes kalandon esnek át s néha az életüket is nagy nehezen tudják megmenteni. Elvetődnek a délafrikai gyémántmezőkre, majd a búrokhoz szegődve, végigküzdi a Jameson betörő serege ellen vívott csatát.

Kötve 2 korona 50 fillér.

A NÉGER KIRÁLYOK

Regény a magyarifjuság számára. Irta: GAUSS V.

Egy fiumei olaszt, egy magyart, meg egy angolt véletlenül összehoz a sors Dél-Afrikában, jóbarátokká lesznek, aztán világgá mennek. Végig barangolják a dél-afrikai angol gyarmatokat, miközben szörnyű sok küzdelmen, veszedelmen és kalandon esnek át. Végre egy néger király udvarába kerülnek, nagy csatákban vesznek részt és aztán föl kutatják a néger birodalom kincses barlangját. Nagy veszedelmek után rábukkannak és mint dúsgazdag emberek térnek vissza hazájukba.

Kötve 2 korona 50 fillér.

A KIS KELEMEN TÖRTÉNETE.

Irta: RÁKOSI JENO.

Harminc gyönyörű rajzzal.

Rákosi Jenő „A kis Kelemen történetének“ a megírásával igen becses és érdekes könyvvel ajándékozta meg a magyar ifjúsági irodalmat.

Kedves fiatal barátaim — mondja a szerző a bevezetésben, — ti nem szoktatok ujságot olvasni, nem is tudjátok, mennyi szerencsétlenség történik a világon. De ha nagyobbak lesztek és olvastok ujságot is, jusson mindig eszetekbe, hogy úgy mint nappalból éjjel, az éjjelből nappal lesz: a szerencsétlenség sem külön magában álló dolog, hanem szerencséből lesz és ismét szerencse is lesz belőle. Így van az a történet is, a melyet most el fogok nektek beszélni. Azt kell belőle megtanulni, hogy szükséges a szerencsétlenséget csüggedés, a szerencsét elbizakodás nélkül viselni, mert mind a kettő Istentől van és ha alázatosan viseled, Istenhez vezérel.

Ára díszkötésben 3 korona 20 fillér.

HÁROM PÁPAI DIÁK BALATONI KALANDOZÁSAI.

Irta : LAMPÉRTH GÉZA.

A mi szépséges kis magyar tengerünket minden nemzet fiai irigyelik tőlünk. Es méltán; mert szépségre messze földön nincsen párja a bűbájos Balatonnak és regényes vidékének. Mint egy óriási csillogó gyémánt, rubintos, smaragdos keretben — olyan a Balaton. A tó minden habja dalt zsong s az őt övező borágas és romkoszorus halmok, odább meg a Bakony százados tölgyei édes-bús regéket suttnak a multból, a szép magyar előidőkből. Ezt a regényes szép vidéket kalandozták be vakáció idején, a pápai diákok s mint a kis méhecske édes mézzel, ők édes szép emlékekkel megrakodva tértek vissza a kedves szülőházba. Érdekes utazásukat három könyvben írta meg Lampérth Géza. Az első két kötet a balatoni, a harmadik a Bakonyban tett utazást foglalja magában. Mind a három a Filléres könyvtárban jelent meg.

Egy-egy kötet ára kötve 50 fillér.

Az a BRÓDY SÁNDOR, aki Jókai munkáit dolgozza át a magyar ifjúság számára, maga is írt egy igen szép gyermekregényt. A címe:

KÉT MAGYAR ROBINSON KALANDJAI. AZ EGRI DIÁKOK.

Ara igen diszes kiállításban 4 kor. 80 fillér.

Az egri diákok, egyike a legszebb és a legérdekesebb magyar ifjúsági iratoknak. Szihalmi Pál és Viharina Ákos két diák elkerül az egri iskolából. Haza készülnek. Utközben azonban kegyetlen komédiások fogják el őket, majd a „Szabolcsi kis király” tartja őket magánál, honnan aztán rejtett földalatti uton egy sziklavölgybe tévednek, a melyből nincs kijáras. Itt kezdődik az elbeszélésnek a II. része. Abban a sziklavölgyben valódi Robinson-életet él a két gyermek.

Sok küzdelmen, veszélyen, sok kalandon esik át a két diák, bátorságuk, az önfeláldozó baráti szeretet, meg a jó Isten őrző keze azonban minden bajból kimenti őket. Es mindez olyan szépen, vonzóan, érdekesen van megírva, hogy Az egri diákok éppen olyan népszerű könyve lesz a magyar gyermekeknek, mint az eredeti, a nagy, régi Robinson. A ki egyszer a kezébe veszi, nem teszi le addig, a míg végig nem olvasta ezt a terjedelmes és diszes könyvet, melyet számtalan kép díszít.

DÉLIBÁBOK.

A serdültebb magyar ifjuság számára. Irta
TÁBORI RÓBERT. Mühlbeck Károly rajzaival.

Három testvér különböző utakon keresi a boldogságot. A legidősebbik a képzelet birodalmába téved, csakis a multnak él és teljesen idegenként áll szemben azzal, a mit az élet követel tőle. A másik vagyont hajhász. Ausztráliába megy aranyásónak, sok veszedelmes kalandon megy keresztül s mint gazdag ember tér haza, de nincs öröme a kincsekben, mivel azokhoz vér tapad. Ez a két testvér tehát délibábot kerget, míg a harmadik, nővérük, megteremti magának a szülői földön azt a munkakört, mely megelégedést és boldogságot ad neki.

Ára kötve 2 korona 50 fillér.

A SZURTOS KIRÁLYFI.

Ifjúsági regény. Irta : KABOS EDE.

„Fiúk, leányok, pusztá szóra elhiszitek-e, hogy volt egyszer olyan király is, a ki odaadta a fiát bádogos-inasnak?” — Így kezdi a szerző könyvét. — HigyjeteK neki és olvassátok el ezt a csodálatosan szép, tanulságos és mulattató regényt.

Ára kötve 2 korona 50 fillér.

ELHAGYOTTAN

A francia akadémia által díjkoszoruzott elbeszélés az ifjuság számára.

Irta

MALOT HECTOR.

Franciából fordította

GAUSS VIKTOR.

MALOT HECTOR-nak, a kitűnő francia írónak ez a páratlan szépségű munkája, a mit nagydíjával koszoruzott meg a francia akadémia, valóban korszakalkotó a modern ifjusági irodalomban. Az író, a régi sablonoktól elpártolva, az élet igazi realizmusát tárja föl az ifjuságnak. De azért mindenütt ott lüktet benne a magasab, verőfényes ideálokért lángoló szív. Az élet nehéz küzdelmeiben győzedelmeskedő erős akaratnak, tiszta becsületnek valóságos himnusza ez a könyv, a melynél szebbet, jobbat és nemesebbet alig adhatnánk az ifjuság kezébe.

A regény a kis REMI kalandokkal teljes, megható története, sokaknak majd könyveket facsar ki szeméből, de csakhamar vigaszul szogál majd nekik, hogy az elhagyatott, jó fiu annyi megpróbáltatás után végre is győzött. Győzött az örök igazsággal, a mely visszavezette őt a családjához. Az átdolgozás nem könnyű föladatát GAUSS VIKTOR teljesítette. Szép stilusa, magyaros, színes nyelvezete valóban dicséretére váiik.

A nagy albumalaku könyv ára
fényes diszkötésben 6 kor. 40 fill.

HŐS FIÚK. —

Regényes történet a szabadságharcból. Irta :
RÁKOSI VIKTOR. Mühlbeck Károly rajzaival.

A magyar ifjuságnak csodálatosan szép dolgokat mesél ebben a pompás könyvben Rákosi Viktor. Nem tündérmeséket, hanem igaz dolgokat. Meg fog dobbanl fiatal szívetek, ha ezt halljátok s büszkén így fogtok kiáltani: „Köszönöm, én Uram, Istenem, hogy magyarnak teremtettél.“

Ára pompás diszkötésben 6 korona.

HÁROM VITÉZ MAGYAR BAKA, MEG EGY KÁPLÁR KALANDJAI.

Irta : ABONYI ÁRPÁD.

Idegenbe vetődött három magyar bakának és egy káplárnak a viszontagságait, csodálatos hősi kalandjait mondja el benne a szerző: sziklabarlangok, földalatti folyosók, vad népek országa, kietlen sivatagok, tenger, harcok kalózzokkal, vadállatokkal, teszlk olyan érdekfeszítővé e könyvet, hogy az olvasó lelke odaláncolódik a regényhez s valóságos lelkesedés szállja meg, a történet hőseinek sorsa iránt. Fölér ez a könyv Verne Gyula minden munkáival.

Ára pompás diszkötésben 6 korona 40 fillér.

SEBŐK ZSIGMOND

GYERMEKKÖNYVEI.

	Kor.
Erzsébet királyné. Ára	— .50
A kis mérnökök. Ára	— .50
Petőfi Sándor. Ára	— .50
Két árvizes gyerek. Ára	— .50
Maczkó ur első utazása. Ára	— .50
Maczkó ur második utazása. Ára	1.—
Maczkó ur harmadik utazása. Ára	— .50
Kossuth Lajos élete. Ára	— .50
Robinson. De Foe és Campe után. Ára	4.—

A KOMÁROMI FIÚ

TÖRTÉNETI ELBESZÉLÉS

IRTA

KRÚDY GYULA

MÜHLBECK KÁROLY RAJZAIVAL

BUDAPEST

SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA

Andrássy-ut 10.

